

на пътуването ни — ржавитѣ на Дунава, ни чакаха 123 клм. път пеша. Следъ кратка почивка, закуска и повторно оглеждане мждреция се на гарата ромънски надписъ, всѣки съ своя ржченъ куфаръ въ ржка се отправихме по заснѣжения път на северъ къмъ Хамаджи. На простналия се предъ насъ повече отъ стотина километра път поглеждахме чисто детински. За 3 дни по 40 клм. — смѣтката е проста и ето ни на Дунава. Захласнати въ Варна по морето, ние не бѣхме си направили трудъ да съобщимъ въ частъта си (пъкъ и не знаехме, где е тя), за да ни изпратятъ нѣкоя каруца поне за багажа.

Впрочемъ, въ насъ горѣше пламъкътъ за Добруджа. Заради нея не чувствувахме никакъвъ студъ и бѣхме готови да вървимъ не по 40, а по 400 километра на день. Не ни тежеше и багажътъ въ ржка, макаръ да бѣхме ужъ божемъ началства — офицерски кандидати — ни ракъ, ни жаба. Но, безъ увлѣчения — хайде напредъ!

Ние вървѣхме. Отъ дветѣ страни на пътя, догдето окото стига, по протритата вече снѣжна покривка се виждаха редове отъ стрелкови трапчета, безброй гилзи отъ патрони и купища отъ снаряди, разхвърлени земеделски сѣчива и разрушени кжци. Виждаше се, че тукъ темпътъ на войната е билъ ускоренъ, твърдъ и жестокъ. Както на отминатото село,